

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ Nhật, ngày 18/08/2024.

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 220

Trong phần Phụ Lục Tịnh Không Pháp Ngũ, Ban Biên Tập đã trích lục ra một số câu vấn đáp rất thiết thực với mọi người. Bài học hôm trước, có người hỏi Hòa Thượng hàm nghĩa của sự gia trì, sự gia trì có hữu dụng, có thiết thực không? Câu hỏi này cho thấy nhiều người đang ở trạng thái mơ mơ hồ hồ, vẫn trong tư tưởng rằng ai đó đang tích cực hỗ trợ cho chúng ta. Người có niềm tin như vậy không phải là không tốt nhưng nếu họ tin mà không hiểu thì đó là Mê tín chứ không phải Chánh tín.

Hòa Thượng nói: **“*Gia trì là có nhưng quan trọng là ở mỗi chúng ta có chân thật tin không? Một khi tin rồi thì phải phát nguyện và y giáo phụng hành. Nghe lời dạy, làm theo một cách triệt để thì nhất định sẽ có sự gia trì*”**. Miệng thì nói rằng mình rất tin **“*nhân quả*”**, tin lời Phật dạy về bố thí tài được tài, bố thí pháp được thông minh trí tuệ, bố thí vô úy được khoẻ mạnh sống lâu nhưng chỉ là tin mà không thật làm thì chắc chắn không được sự gia trì.

Có người hỏi Hòa Thượng: **“*Khi bệnh nguy cấp thì tụng Kinh Địa Tạng hay là niệm Phật A Di Đà?*”**. Chính chúng ta cũng cần hỏi câu hỏi này. Hòa Thượng trả lời: **“*Một là tất cả, tất cả là một*”**. Tụng Kinh Địa Tạng hay là niệm Phật đều tốt, quan trọng là mình là người niệm Phật thì một lòng một dạ niệm Phật cầu vãng sanh còn người ta chưa muốn vãng sanh mà muốn tai qua nạn khỏi thì tụng Kinh Địa Tạng.

Hòa Thượng nói: **“*Chư Phật là đại biểu cho tánh đức, Bồ Tát đại biểu cho tu đức và tất cả Kinh điển đều là viên mãn, hỗ tương, hàm nhiếp thì đây chính là Phật pháp. Bạn niệm Quan Âm, người khác niệm Địa tạng, tất cả chư Phật đều hộ niệm. Phật pháp quý ở chỗ chuyên nhất. Phải chuyên nhất mới đạt thanh tịnh. Pháp môn thì bình đẳng, không có cao thấp*”**.

Nhờ chuyên nhất mà năng lực tu hành mới được mạnh mẽ. Nếu hôm nay tụng Kinh Địa Tạng, ngày mai tụng Kinh A Di Đà hay là hôm nay niệm **“*A Di Đà Phật*”**, ngày mai nghe người khác nói lại đổi thành niệm Bồ Tát Quan Âm để tiêu tai là sai rồi. Nếu chúng ta nếu niệm Bồ Tát Địa Tạng thì Bồ Tát Địa Tạng là chủ; niệm Bồ Tát Quan Âm thì Bồ Tát Quan Âm là chủ; nếu niệm **“*A Di Đà Phật*”** thì **“*A Di Đà Phật*”** là chủ. Chúng ta có thể đạt đến công phu tu hành viên mãn nếu hành trì chuyên nhất, miên mật.

“*Một là tất cả, tất cả là một*”, vậy thì, chúng ta chuyên nhất, một lòng một dạ niệm **“*A Di Đà Phật*”** thì tự chính mình sản sinh ra năng lực. Nếu là công phu sâu thì năng

lực đó rất mạnh mẽ, còn công phu cạn thì năng lực đó yếu ớt. Chúng ta là người tu Tịnh Độ, cầu sanh Thế Giới Tây Phương Cực Lạc thì chúng ta chỉ niệm “**A Di Đà Phật**”.

Chúng ta không cần quan tâm đến tai qua, nạn khỏi, mạnh giỏi, bình an. Chúng ta không cần nghe người khác nói siêu độ thì tụng Kinh Địa Tạng; cầu mạnh giỏi bình an thì tụng Phẩm Phổ Môn và niệm Quan Âm Bồ Tát; tiêu tai thì tụng Kinh Dược Sư. Chúng ta chỉ cần nhớ “*một là tất cả, tất cả là một*” nên chỉ chuyên một môn, một Kinh, một danh hiệu thì sẽ tạo ra năng lực.

Nhiều người lặn tẩn không biết tu thế nào cho đúng là chuyên nhất. Tổ sư Đại đức dạy chúng ta rằng: “*Một môn thâm nhập, trường kỳ huân tu*”. Hành trì sâu một môn trong một thời gian trường kỳ sẽ có năng lực rất lớn. Nếu lúc bình thường chúng ta không kiên định thì khi bệnh khổ đến chúng ta rất dễ bị xao động.

Trong thời gian tôi bị bệnh cách đây nhiều năm, tôi niệm Phật, lạy Phật đều không thay đổi, thậm chí bệnh càng lúc càng nghiêm trọng nên mọi người xung quanh bảo tôi trì chú Đại Bi. Tôi nghe họ khuyên, tôi cũng gật đầu nhưng tôi chỉ niệm “**A Di Đà Phật**”. Đó chính là thiết nguyện, lập định cho mình một sự kiên trì. Lúc khỏe không lập sự kiên trì cho mình thì khi bệnh khổ, khi chướng ngại đến chúng ta rất dễ dao động.

Có người hỏi Hòa Thượng rằng: “*Lúc con nghe Ngài giảng Ấn Quang Đại Sư Pháp Ngữ thì Ngài nhấn mạnh về nhân quả. Vì sao lại như vậy?*”. Hòa Thượng trả lời rằng: “***Nhân quả là chân lý, bất cứ người nào cũng không vượt qua được chân lý này. Đó là trông dưa được dưa, trông đậu được đậu, không một người nào có thể thay đổi được chân lý này.***” Nếu người nào có thể làm được “*trông dưa được đậu*” thì đó là yêu thuật. Mọi người nên nhớ rằng Ma thuật có thể làm ra điều ngược đời này một vài lần để ma mị người khác nhưng sau đó thì chúng không thể làm được nữa.

Nhiều người cũng thắc mắc tại sao Ma gia trì mà cũng có sức mạnh to lớn vậy? Câu trả lời là năng lực của Ma rất mạnh, gia trì rất hoành tráng, đồ chúng phải đến vài ngàn nhưng khi chúng đã bỏ đi, không lợi dụng chúng ta nữa thì chúng ta hoang tàn. Cho nên chân lý là “*trông dưa được dưa, trông đậu được đậu*”.

Ma sẽ làm ngược điều này nhưng chỉ một vài lần để dẫn dụ một ai đó. Người sáng suốt thì sẽ biết đó là Ma vì không ai có thể làm sai chân lý. Không thể trông cà phê ra ớt nhưng ở thế gian người ta lại thích như vậy. Không tu, không tích công bồi đức nhưng lại thích có phước có đức. Đa phần người ta thích “*Vô công hưởng lộc*” thì nhân quả liên quan đến việc này sẽ đến rất nhanh.

Hòa Thượng khẳng định không ai có thể thay đổi được chân lý về “*nhân quả*”, kể cả trên chư Phật và dưới là chúng sanh phàm phu. Trông “*nhân*” thiện gặt “*quả*” thiện, trông “*nhân*” ác nhất định gặt tai ương. Ngài nhấn mạnh: “***Cho dù là Phật Bồ Tát Đại Thánh Đại Hiền cũng không thể vượt qua được nhân quả, cho nên Thích Ca Mâu***

Ni Phật phải trải qua 3 tháng ăn lúa ngựa". Phật là đấng phước huệ viên mãn đầy đủ, vậy mà Phật vẫn phải nhẫn chịu đói khát.

Hòa Thượng tiếp lời: ***"Điều này là bởi vì trong đời quá khứ đã từng trồng ra nhân này. Tuy nhiên, khi tiếp nhận nhân quả thì phàm phu và Thánh Hiền có thái độ hoàn toàn khác nhau. Thánh nhân thì rất tường tận, rõ ràng đối với đạo lý nhân quả còn phàm phu thì mơ mơ hồ hồ, không hiểu nhân quả, nếu có hiểu cũng chỉ hiểu mơ hồ."***

Người hiểu "*nhân quả*" thì tiếp nhận quả báo rất nhẹ nhàng còn người không hiểu thì trách trời trách đất, gào thét cho rằng Phật Bồ Tát không từ bi, vẫn để chúng sanh chịu khổ. Họ chỉ biết oán trách Phật mà không biết rằng sự khổ đó đều do "*nhân quả*" mình tạo. Chúng ta thấy mấy năm dịch Covid thật là khủng khiếp, gần đây đang lan truyền dịch đậu mùa khỉ cho nên con người không thể không tích công bồi đức, con người không thể không thiện lương, con người muốn vượt qua kiếp nạn không gì bằng phước báu. Người mà có phước báu thì việc lớn hóa nhỏ, việc nhẹ hóa không. Người không có phước báu thì việc nhẹ cũng hóa nặng.

Chúng ta là phàm phu nên không biết trong quá khứ mình đã tạo ra "*nhân*" gì nên làm sao có thể tiếp nhận "*nhân quả*" một cách nhẹ nhàng. Hòa Thượng đã dạy chúng ta rất kỹ về điều này. Ngài nói "*nhân*" đã tạo trong đời quá khứ không cách gì thay đổi được, cho nên chúng ta không cần quan tâm đến "*nhân*" đã tạo nhiều hay tạo ít mà hãy tập trung vào "*duyên*" ngay đời hiện tại này.

Chúng ta biết rằng "*nhân*" phải có đủ "*duyên*" mới ra kết "*quả*" do đó, ngay đời này chúng ta phải tích cực làm thiện, mọi khởi tâm động niệm, hành động tạo tác, đối nhân xử thế tiếp vật của chúng ta đều phải là thiện, đều phải là lợi ích chúng sanh thì cho dù trong đời quá khứ tạo "*nhân*" ác nhiều đến đâu chẳng nữa cũng không đủ "*duyên*" để kết thành "*quả*".

Cũng như "*nhân*" là hạt giống hay mầm cỏ, thứ vốn dĩ không cách gì diệt được trong điều kiện đất đai bình thường nhưng nay chúng ta để trong bình thủy tinh thì cũng không thể nảy mầm. Nghiệp "*nhân*" của chúng ta cũng đáng sợ như những hạt cỏ, dù rất nhỏ và nằm sâu trong đất nhưng chúng cũng không bị thổi hồng. Chỉ cần cuốc đất lên, hạt cỏ lộ ra ánh sáng là chúng lại nảy mầm.

Hòa Thượng dạy chúng ta đoạn "*duyên*" ngay đời này, nếu chúng ta làm ác thì chính là tạo "*duyên*" ác khiến "*nhân*" ác đã gieo trong đời quá khứ kết thành "*quả*". Nếu chúng ta làm thiện thì chính là tạo "*duyên*" thiện để "*nhân*" thiện có cơ hội sanh sôi nảy nở.

Hòa Thượng nói: ***"Tuy là trong đời quá khứ không rõ ràng mình đã tạo nhân gì thì chỉ cần chúng ta tin sâu đạo lý nhân quả, chúng ta đối với người, với việc, với vật***

trong khởi tâm động niệm của mình phải hết sức cẩn trọng. Cho dù phải hoàn trả nhân quả mình đã tạo thì chúng ta vẫn trả được một cách tự tại.

Chúng ta không cần thắc mắc đời quá khứ chúng ta đã tạo “*nhân*” gì mà chỉ cần tin sâu “*nhân quả*” để chính mình không dám tùy tiện khởi tâm động niệm mà mọi hành động tạo tác đối nhân xử thế sẽ đều thận trọng. Lúc này chúng ta hiểu rằng mọi khởi tâm hay lời nói hành động đều tạo “*nhân*”, nghiệp “*nhân*” này sẽ dẫn nghiệp, đưa mình đi vào cảnh giới tương thích với nghiệp “*nhân*” đã tạo. Có câu rằng: “*Nghiệp ái không nặng thì không vào cõi Ta Bà*”, nghiệp ái chính là dẫn nghiệp.

Chúng ta hiểu “*nhân quả*” rồi thì tích cực tích công bồi đức, ngày ngày “*tu phước, tích phước, tiết phước*”. Cho dù có phước cũng không hưởng mà để cho người khác hưởng. Làm được như thế thì cho dù đời quá khứ tạo “*nhân*” ác gì thì cũng không có cơ hội để sanh khởi. Chúng ta biết rằng “*nhân*” đã tạo thì không cách gì thay đổi nhưng nếu đời này tích cực tu tập, vãng sanh Thế Giới Tây Phương Cực Lạc thì đó là đời nghiệp vãng sanh. Chữ “*Đói*” là mang, mang nghiệp mà vãng sanh.

Chúng ta vãng sanh rồi, tu tập thành tựu rồi, chúng ta trở lại cõi Ta Bà vẫn phải trả hết nghiệp mà chúng ta đã tạo. Điều này thật đáng sợ nên chúng ta đừng tùy tiện mà tạo nghiệp. Thế gian không làm gì được đối với những người hằng ngày đang tạo sự khổ đau cho người khác mà không biết sợ, vẫn cho rằng mình có quyền uy, có thế lực nhưng “*nhân quả*” thì không bao giờ sót lọt một mảy bụi, không sót lọt những gì họ đã tạo ra.

Có người hỏi Hòa Thượng rằng: “*Tính khí con bốc đồng, vậy thì có bị quả báo không?*” Hòa Thượng nói: “***Đó là đã kết thành nhân thì nhất định sẽ tạo quả báo. Tu hành chính là phải tu sửa hành vi sai lầm của mình***”. Tính khí bốc đồng sẽ bị phiền não. Mọi ý niệm của chúng ta, mọi hành động tạo tác của thân và khởi tâm động niệm của tâm đều tạo thành “*nhân*” và sẽ dẫn đến kết thành “*quả*”. Chúng ta đừng nghĩ rằng mình mới khởi ý thôi, làm sao tạo thành quả báo được. Đã khởi ý niệm là đã tạo nghiệp.

Có người hỏi Hòa Thượng rằng: “*Có lúc con cảm thấy mình đã loại trừ được tập khí sâu nặng rồi nhưng tại sao con vẫn còn thấy một số hiện tượng của tập khí đó, vậy thì hiện tại con cần tiếp tục để cải sửa nữa hay không?*”. Hòa Thượng nói: “***Những hiện tượng chúng ta nhìn thấy đó chính là tập khí, vậy thì vẫn phải là tiếp tục cải đổi nó, tu sửa nó***”. Mặc dù chúng ta không có hành động tạo tác nào liên quan đến tập khí nhưng đâu đó nó vẫn còn là bóng dáng trên ý niệm, vậy thì “*nhân*” của tập khí vẫn còn. Nếu chúng ta không loại trừ nó thì một ngày nào đó, những tập khí, ban đầu chỉ là ở nơi tâm, sẽ trở thành hành động tạo tác. Cho nên Hòa Thượng dạy chúng ta là vẫn phải tiếp tục tu sửa.

Ngài tiếp lời: “***Ví dụ chúng ta đối trị với tập khí sân hận, đối diện với nghịch cảnh bên ngoài thì phải hiểu được rằng nghịch đến thuận nhận, không nên kết oán***

thù với người bởi vì khi kết oán thù rồi thì oan oan tương báo, đời đời kiếp kiếp không bao giờ kết thúc.”

Đã gieo “*nhân*” thì nhất định sẽ gặt “*quả*”, “*nhân quả*” không bao giờ sai lệch, đừng tưởng rằng đã tạo “*nhân*” mà có thể ỡm ờ qua loa, cho rằng không sao, sẽ mất đi. Cho dù không ai ghi chép, nhưng “*nhân quả*” đó không mất đi. Hòa Thượng nói lười trời lồng lộng nhưng không sót một mảy trần, tạo “*nhân*” thiện hay ác thì nhất định gặt “*quả*” thiện hoặc ác theo “*nhân*” đã gieo.

Đáng lưu ý nhất là chúng ta không biết trong đời quá khứ đã tạo bao nhiêu ác “*duyên*”, ác hạnh cho nên tốt nhất là đừng để những gì thuộc về tập khí xấu ác dấy khởi. Ví dụ chúng ta xem người ta chơi bài bạc, chỉ một lúc là chúng ta thấy hứng khởi, hứng khởi là tập khí đang dấy khởi hay mình la cà với người uống rượu thì tập khí uống rượu sẽ dấy khởi. Chúng ta ăn chay đã lâu nay gặp người ăn mặn nói chuyện với nhau, chúng ta hòa mình vào câu chuyện của họ và cũng khen món ăn mặn này ngon, diễn đạt lại một việc chúng ta đã từng làm lúc trước. Đây chính là chúng ta đã khởi niệm, chính là đã một lần nữa tạo nghiệp.

Cho nên không nên nhắc lại những việc mình đã làm, một lần nhắc lại là một lần tạo nghiệp mới. Chúng ta cũng không cho phép mình tiếp cận các tập khí xấu khiến tập khí ấy dấy khởi trong chúng ta. Làm được thì chính là biết bảo hộ chính mình như Ngài Lý Bình Nam nói chính là “*hộ pháp cho chính mình*”.

Hòa Thượng nói: “***Người còn trẻ bị một chút thiệt thòi, một chút oan ức cũng không sao mà quan trọng là chúng ta phải tận tâm tận lực chăm sóc người già, chăm sóc quan tâm đến người khó khăn!***” Trong cuộc sống thường ngày, chúng ta khi còn trẻ không cần quá nhiều đãi ngộ, quá nhiều tiện nghi mà một chút khó khăn, một chút khổ sở vẫn nên có thể chịu đựng được. Đừng nên có suy nghĩ sai lầm rằng nếu không có máy lạnh, máy giặt, không có bếp ga thì cảm thấy cuộc sống khó khăn vô cùng. Không có máy giặt thì giặt tay, không có máy điều hòa thì mở cửa nhà cho thông thoáng, không có bếp ga thì dùng bếp củi.

Mặt khác, người trẻ chúng ta cần chia sẻ, dành tiện nghi của chính mình cho người già, người khó khăn. Đó là tạo phước lành và khi chúng ta già, tự nhiên có người chăm sóc chúng ta, giúp chúng ta giải quyết mọi khó khăn. Cho nên trồng “*nhân*” thiện nhất định sẽ gặt “*quả*” thiện.

Có người hỏi Hòa Thượng: “*Khi con có phiền não, con phải làm sao?*” Rõ ràng ngày nào chúng ta cũng có phiền não khi sống trong thế gian này. Hòa Thượng trả lời: “***Tập trung tinh thần, sức lực vào đọc Kinh và niệm Phật.***” Ý Ngài nói mình tập trung vào việc khác thì không còn tập trung vào phiền não nữa. Nếu chúng ta đủ định lực để tập trung vào tụng Kinh, niệm Phật thì phiền não, ưu phiền chắc chắn sẽ vơi đi, đây chính là thay đổi ý niệm, thay đổi sự tập trung.

Ngài tiếp lời: “***Nếu cao thâm hơn một chút thì quán sát tất cả các pháp là tánh không, phiền não cũng là tánh không.***” Đây là cảnh giới rất cao. Mọi chuyện buồn khổ của chúng ta hay bỗng chốc người thân của chúng ta mất đi thì chúng ta hãy nhìn mọi sự là tánh không, không có gì là trường tồn, sự mất mát sẽ nhất định xảy ra không hôm nay thì ngày mai, không tháng này thì tháng sau, không năm nay thì năm sau.

Tuy nhiên, chúng ta chưa nhìn được mọi sự là không. Giống như chú tiểu khen một cô gái đẹp thì sư phụ nói: “*Không được đâu con! Cọp đấy!*” Chú tiểu nghe sư phụ nói mà quán chiếu mãi vẫn không thấy cô gái ấy giống con cọp vì cọp trên rừng nhìn rất hung dữ còn cô gái ấy sao mặt mày thanh tú, đẹp, nhẹ nhàng đến vậy.

Phương pháp nào để nhìn thấy là không? Chúng ta hãy lấy một ngày phiền não nhất của mình mà cô đặc lại thì nó cũng không đọng lại thành một hạt mè, cho nên mới nói phiền não là giả, cô đặc cách nào cũng không có. Thế mới nói vạn pháp đều không. Chúng ta đạt được cảnh giới này thì không còn phiền não. Chưa đạt được cảnh giới này thì chúng ta tập trung tinh thần vào tụng Kinh, niệm Phật. Người thế gian thì tập trung giải sầu vào rượu nhưng khi họ tỉnh rượu thì họ lại buồn tiếp.

Phiền não không thật tướng, chỉ là vọng tưởng tức là không thật nên gọi là vọng. Đây chính là quán thật tướng! Chúng ta nhìn thấy chân tướng của mọi sự mọi việc thì chúng ta sẽ nhẹ đi sự chấp trước. Nguyên nhân buồn và phiền nào là do chấp trước./.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!